

Vaj nem biz én — mondom — met én még a hej-
jít es elkerülöm a strand feredőnek mától fogvást.

Aval elindulok hazafelé, de elig léptem vaj ket-
tőt, odajő egy feredő gunyás férfin s aszongya ne-
kem, hogy „Pardony“ aszongya, met egy pár szava
vóna véllem. — Hát mondom, csak ki vele izibe, met
nekem sürgető a dolgom. „Kérem — aszongya —
maga fényes nappal a muteres csónakon belékapasz-
kodott egy tisztességes női högybe.“ — Belé biz én —
mondom — de magának mi köze belé? „Kérem —
aszongya — nem gondolja, hogy ez nem vót illendős
magától?“

Hinnye — mondom — hogy a száraz bánat ve-
gye körül, hát tám illendősebb lett vóna, ha nem tör-
tént vóna fényes nappal? Vaj tám az illendős, hogy
a fehérnépek együtt feredeznek kijetekkel ebbe a te-
méntelen mocsojába? Kotródjék innét az uraság —
mondom — met ha fel talál hergelni, ugy megbillen-
tem az ábrázatját, hogy a veres ellepi . . . Még ő
mondja az embernek, hogy nem illendős. Hm . . . No
ne félj muteres csónak, ne félj strand feredő! Velem
nem gyül meg a bajotok többet!

Be bolondok es az emberek istálom.

A BORBEREKI TEMPLOM.

Fölötte égig ér a szirt,
Olyan filigrán, oly kicsi,
Harangja elhaló szavát
Ezer gunyos harangvirág
Az erdön tulesilingeli.

Fenn Isten jár a csucsokon,
Amerre fényben elhalad:
Testőrei: dárdás fenyők
Allnak titáni sorsfalat,
A szirt felett, s az ég alatt.

Dördül az ormok orgonája,
Az Ünököre boru száll.
A mérhetetlen szikladómban
A kis fatemplom félve áll;
Belőle félve száll az ének,
A dicséret a dóm urának:
A magasságok Istenének.

Mert emberkéz emelte csak.

Fenn az Ur lépked hallgatag,
A maga építette dómban.
Önnön művében elmerül:
Az örök-szépben, örök jóban.

Fenn az Ur lépked hallgatag,
A fenyők némán szalutálnak.
Ő néha-néha fölriad.
S visszaköszön testőrhádnak,
A sok sötét élő titánnak.

Reményik Sándor.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyebek.

Írta: Cserzy Mihály.

(Folytatás.)

(25) A Prés-vendéglőnél kiissé időzni kell. El kell
róla egy és mást mondani, mert ebben a híres ven-
déglőben egy olyan „bohém-társaság“ székelt, aminő
sem azelőtt, sem azóta nem kedélyeskedett Szegeden.
Volt ugyan a háboru előtti években egy ugynevezett
Cs. és kir. köztársaság, melynek szegedi írók és egyéb
cigányok voltak a tagjai, fejedelme pedig a kedves
emlékű Tömörkény István, ámde ennek egészen más
céljai voltak, mint a Prés-ben fanyázó társaságnak.
Itt a robot utáni föleszmélés volt az igazi cél, nem
feledkezvén meg a gyomorról sem, mely tudvalevőleg
ha kellőképpen be van fiütve, akkor éled a szellem is,
ami tréfás ötletekben, humoros föltalalásokban robban
ki. A Köztársaság vidám és felejthetetlenül kellemes
összejövetelekben merítette ki programját. Az elnök
volt a főmestere, kinek pompás humora állandó de-
rültségben tartotta a „kegyelmes urakat“ — miniszter
volt minden tag —, kikben szintén fölbuzdult a kedély
és ki-kibocsájtották magukból szellemes röppentyű-
ket. A Présben valami Lang nevezetű pirosarcu, pisze-
cseh ember volt a vendéglős. Kedélyes, jó üzletember
volt, aki a magyar nyelvel állandóan hadilábon ál-
lott. Nem azt mondta ki, amit akart. Ezenfölül jó hu-
mora is volt. A nyelvbotlásnak egyszer majdnem kö-
vetkezménye is lett. Egy kötelesmester esacsika jere-
lészetett a vendéglő előtt, a sáncárok szélén. Lang
nézte és némileg megbotránkozott azon, hogy épp
az ő üzlete előtt ordit az állat. Kileste a gazdáját és
imígyen szólt hozzá:

— Pácsi, malka haz a számár?!

— Számár az öregapja — vágta vissza a mester
és nagyot ütött mérgében a jószág füle közé.

Ugyancsak neki tulajdonítják azt az anekdotát is,
amikor az egyik „abonnense“, akit állandóan burgo-
nyával traktált, boszusan vágta Lang fejéhez:

— Veszett volna a hazájában, odakint Ameriká-
ban ez a krumpli, mindig ezzel ötet! . . .

Lang hidegvérrel felelte:

— Miért? . . . Hiszen a burgonyánál még kívánni
sem lehet jobbat az „unsereine“ szegény embernek!

— Ugyan mondja meg wirtshaus mire jó?

— Hát nézze — mondta még „hidegebb vérrrel“

Lang — a szegény ember bőrét egész életében ugys
nyuzzák az urak, legyen hát a szegény embernek is
valami, aminek a bőrét ő nyuzhatja le.

Ezt persze németül adta le a „sógor“.

A „bohém-társaság“, melynek a Prés-vendéglő
volt a főhadiszállása, Iszák-regiment-nek nevezték. A
névben benne volt a cél is és általában az akkori idők
jellegét teljesen magán viselte. Mi volt az akkori idők
jellege? . . . Nem az elkorcsosodás (mert a szegedi
nép mindenkoron józan, becsületes, szerény és isten-
hívó volt), nem a duhajság, hanem mint már említet-
tem, a jó mód okozta könnyű élet következménye:
a szórakozásra és mulatozásra való hajlandóság,
melybe erősen belejátszott a 48-as forradalom utáni
idők keserve és az elnyomatás rabsága, melyek hosszu
időre összetörték a magyar lelket . . . Alkalmasint így
lesz a magyar akkor is, ha a mai idők nehéz felhő-
elvonulnak a feje fölül. Ujra folyni fog a bor, ujra ka-
cagni fog a hegedű és szólni a „csöndes“ . . . Hiába,
ez a magyar temperamentum! . . . Az Iszák-regiment-
nek volt egy excentrikus és örökkön a bolondságokon
nvargáló vezére. Steinhardt Nácinak hívták. Chirur-